

Hilly in haar geliefde Graauwe Hengst.

FOTO: VINCENT VAN DORDRECHT

Dood, gewoon...

In deze reeks interviews die eens per maand in deze krant verschijnt, krijgen markante Schiedammers indringende vragen voorgelegd door Helen Teunissen, directeur van Matrice Uitvaartbegeleiding. Een interview over de dood, over de uitvaart en daarmee een gesprek over het leven. In dit interview spreekt zij met Hilly de Jonge van podiumcafé de Graauwe Hengst aan de Lange Haven in Schiedam.

Helen Teunissen.

FOTO: AAD VAN DER GRIENDT

SCHIEDAM - We ontmoeten elkaar aan de bar van muziekcafé de Graauwe Hengst aan de Lange Haven. "Kijk, daar hangen foto's van de Graauwe Hengst toen het nog een distilleerderij was. Het begon hier in 1714. Als het café 40 jaar bestaat dan bestaat de naam de Graauwe Hengst 300 jaar."

Schipperskind

"1942 was het, midden in de oorlog. Mijn ouders lagen met ons binnenvaartschip in de Merwedehaven en ik kondigde mijn komst aan. Ik was het vijfde kind, een nakomertje. Na mij kwam nog een zus. Mijn vader was binnenvaartschipper, dus woonden we op het schip. Dat was voor een opgroeiend kind niet zo leuk. Er waren nooit andere kinderen om mee te spelen en als ik ze tegenkwam dan moest je zo weer afscheid nemen. Ik ging pas naar school toen ik 11 jaar was. Er was geen leerplicht voor schipperskinderen en ik had geen zin in school. Totdat ik erachter kwam dat andere kinderen beter konden rekenen en schrijven dan ik."

Ouders

"Mijn moeder was zwaar dement de laatste jaren van haar leven. Typisch hoor, ze herinnerde zich alleen nog haar kin-

dertijd. Als ik op bezoek kwam dan vroeg ze of ik kinderen had. Op mijn antwoord dat ik er eenetje heb zei ze: 'Nou, ik begin er voorlopig nog niet aan.' Ik vond dat wel grappig. Ik heb me vroeger soms afgezet tegen mijn ouders. Als je zo'n jaar of 16 bent dan wil je anders dan je ouders zijn. Mijn vader is eerder dan mijn moeder doodgegaan. Zijn overlijden was heel bijzonder. Ik werd gebeld: 'Als je je vader nog wilt zien dan moet je opschieten.' Ik ging erheen, iedereen stond om het bed heen. Juist op het moment dat alleen mijn moeder en ik nog om hem heen waren kneep hij in mijn hand. Daarna ging hij dood. Het leek net of hij op mij had gewacht. Ik heb eigenschappen van allebei: mijn moeder was een verlegen vrouw, mijn vader hield juist van gezelschap. Zo zit ik ook wel in elkaar. Ik vind gezelschap heel leuk. In het café is het contact anders dan met vrienden, het is allemaal wat vrijblijvender."

Gammel pand

Hilly woonde, nadat ze van het schip afkwam, in Rotterdam. "Ik ben naar Schiedam gekomen toen we met de Graauwe Hengst begonnen. Het was een gammel pand, beschermd stadsgezicht. Helemaal lek was

het, als het regende werden de glazen vanzelf weer gevuld met water... We wilden van alles: theater, muziek, culturele avonden. Het was net na de hippie-tijd dus het kon niet gek genoeg zijn. Uiteindelijk is het alleen maar muziek geworden. Het liefst bands uit de buurt, maar ze komen ook uit het buitenland." Met agressie krijgt Hilly weinig te maken. "Misschien scheelt het dat ik geen jonge blom ben. Laten ze maar vrouwen op leeftijd nemen als portier! Als mensen met elkaar op de vuist gaan dan zijn we er altijd heel snel bij."

Levendig

"De laatste tijd maak ik niet veel uitvaarten mee. Wel namen we onlangs afscheid van de oom van mijn zoon. Dat vond ik een heel mooie uitvaart. Er werd ge-

lachen en gehuild, daarmee was het zo levendig, er was veel tijd. Ik ben ook eens bij een uitvaart geweest waar ons verteld werd dat je alleen mocht komen condoleren, we mochten niet nog een keer gedag komen zeggen. Later merkte ik dat we weg moesten omdat daarna een begrafenis kwam waar heel veel mensen verwacht werden. Maar ja, daar mag je de eerdere uitvaart toch niet de dupe van laten worden! Verder maak ik niet zoveel verschillende uitvaarten mee. Och, er zijn veel of weinig mensen. Er wordt wel of niet gesproken. Veel meer dan dat verschilt het niet."

Grapjes

"Over mijn eigen uitvaart maak ik vaak grapjes, ook met mijn zoon. Tegen de tijd dat ik doodga zien ze maar hoe ze het wil-

len, ook of het een begrafenis of crematie wordt. Misschien kan je dan niet eens meer begraven worden, ze hebben daar veel te veel land voor nodig. Ik dacht vroeger dat de grond vruchtbaar werd van begraven en dat er perzikbomen op zouden groeien. Maar ja, dat blijkt niet zo te zijn. Ik heb gedacht dat de uitvaart hier zou kunnen, dat ik hier opgebaard word. Mijn zoon vindt het een goed idee. Eerst de uitvaart in een uitvaartcentrum, dan een gezellig saamzijn hier. Natuurlijk met heel veel muziek, lekker eten en drinken. Laat de gasten maar luisteren naar blues en jazz, dat is mijn muziek. Of mensen willen spreken, dat laat ik aan hen zelf over."

Braaf

"Ik ben niet bang voor de dood, die komt gewoon. Dood is dood, voor mijn gevoel. Ik heb geprobeerd in reïncarnatie te geloven omdat ik dat grappig vond. Maar ja, dat werkte toch niet. Ik geloof ook niet in een god die daarboven beslist wie naar binnen mag omdat je wel of niet braaf bent geweest. Op het schippersinternaat hoorde ik daar ook verhalen over en dan zei ik: 'Hoe moet het dan met al die mensen die nog nooit over een god gehoord hebben, die zijn misschien ook braaf geweest.' Als kind dacht ik daar veel over na en dacht ik: wat zal het druk worden in de hemel als iedereen daar gaat wonen. Ik

neem mijzelf en mijn dood niet zo serieus. Je kan er het beste maar een beetje om lachen."

Tatoeage

De vraag rijst of, tijdens of na de uitvaart van Hilly, het water een grote rol zal spelen. "Ik woon aan het water maar er hoeft niets speciaals te gebeuren. Zeker niet met mijn as. Ik heb dat meegemaakt met de as van mijn broer, die werd uitgestrooid over het water. Zijn as werd bewaard en ze zijn pas met de boot uitgevaren toen er van voldoende personen as bij elkaar was. Het zou mijn keus niet zijn. Ze maken er maar een gezellig feestje van en wat ze daarna met mijn as doen, dat maakt niet zoveel uit. Niemand hoeft de as in een medaillon om z'n nek te dragen of er mee getatoeëerd te worden. Die as is veel meer van de kist dan van mij, dus dan zit er eikenfineer in de tatoeage." Op de vraag hoe Hilly herinnerd wil worden antwoordt ze: "Precies zoals ik nu ben. Ik ben altijd optimistisch maar niet lief, ik ben veel bezig, heb het altijd druk. Misschien leef ik te ondoordacht door en vergeet ik op bezoek te gaan bij mensen als ze ziek zijn. Als iemand overlijdt, zonder dat je er nog geweest bent, daar kan je spijt van krijgen."

Reageren

Wilt u reageren op dit interview? Uw reacties zijn welkom via helen.teunissen@matrice.nl

Hilly met haar moeder.

FOTO: PR

Van wieg tot graf

Om de dood bespreekbaar te maken krijgt elke geïnterviewde, voorafgaand aan het gesprek, de volgende vragen voorgelegd:

- Wat heeft u het meest geraakt in een uitvaart die u bijwoonde?
- Welke (heel) bijzondere wens heeft u voor uw uitvaart?
- Hoe wilt u herinnerd worden tijdens de uitvaart?

Natuurlijk gaat het gesprek daarmee over het leven: wie bent u, wat is belangrijk voor u, hoe bent u opgegroeid. Tezamen met de bovengenoemde vragen wordt het daarmee een gesprek over de wieg tot en met het graf...

TEKST: JULIEN VAN DER KOIJ